

Durmuş Hocaoğlu

“Onurlu AB Üyeliği” Tezinin Kritiği: XIV

Yeniçağ, “Analiz”, 18 Kasım 2005, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 331; 2005-129; Kasım-08

YENIÇAĞ

Milliyetçi olmak iddiasındaki bir siyâsî partinin Avrupa Birliği Üyeliği’ni “cân ü gönülde” desteklemesinin “onur” denen şey ile kaabil-i te’lif addedilemeyeceğini şeksiz-şüphesiz, arı-duru bir şekilde idrâk edebilmek için buraya kadar anlatılanların fazlasıyla kifâyet edeceği bedihîdir; ancak biz yine de, herkesin aynı iz’an dercesine sâhip olmayabileceğini gözardı etmeyerek, okuyucudan sabır dileğiyle, az biraz daha devam edelim.

Milliyetçilik, behemehâl ve mutlaka, üzerinde en ufak bir tartışma dahi açılmasına tahammül edilemeyen bâzı temel kavramlara dayanır ki bunların en başında geleni, hiç ama hiç şüphesiz — Egemenlik’ten (Hegemony) daha sağlıklı bir kavram olmakla daha müreccah olması da iktizâ eden — “Hâkimiyet”tir (Sovereignty). Hâkimiyet ise aynıyla, Hürriyet’tir, İstiklâl’dir, bire-bir eşit ve özdeştir ve kezâ, aynı şekilde, bir “bütün”dür: Bölünemez, paylaşamaz, kısmen veya tamâmen vazgeçilemez, ferâgat ve fedâkârlık, devir ve temlik edilemez; bir “kuvanta”dır: Cüzlerden oluşmaz; parçası yoktur; “Nâmus”tur ve O’nun gibi ya vardır, ya yoktur: “Bir kısmı” diye birşeyi kabûl etmez. Bunun içindir ki, hâkimiyetini böldürmeye, paylaşmaya, kısmen veya tamâmen vazgeçmeye, devir ve temlike rızâ gösteren, hakikî ve hükmî şahsiyet olarak her kim ve miktar olarak da her ne kadar olursa olsun, bütün bir cemiyetin tamâmı olsa dahi, işbu bölüşme, paylaşma, kısmen veya tamâmen vazgeçme, devir ve temlik, ferâgat ve fedâkârlık, kayıtsız-şartsız gayri meşrûdur ve burası da hakikî bir vatanseverin, değil ki eş-dostunu, değil ki cân ü cânânını, îcâb-ı hâlinde, bütün bir milletini dahi gözünü kırmadan karşısına almakta tereddüt etmeyeceği kritik kader noktasıdır. Hâlbuki MHP’nin “Onurlu Üyelik” tezi, Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne şaşırtıcı bir şekilde harâretle müdâfaa ederken, bu babda açık ve net, kesin ve keskin bir tavır koymamakla, zımnem dahi olsa, millî hâkimiyetin bölünebilir, paylaşılabilir, kısmen veya tamâmen vazgeçilebilir, ferâgat ve fedâkârlık, devir ve temlik edilebilir olduğunu da kabûl etmiş olmaktadır ki buradan kalkarak, adı geçen partinin, ya isminin dışında, bütün mâzisini reddederek bir “fırka-yı ridde”ye münkalib olmuş ve köklerinden bütünüyle kopmuş veya çok derin ve kronikleşmiş bir ideolojik kriz içerisine yuvarlanmış bulunduğunu da kabûl etmeliğimiz îcap etmektedir.

Bu noktada, “*Türk Milleti’nin varlığını korumak, yüceltmek ve ebediyen devam ettirmek düşüncesinin üstünde başka hiç bir düşünce yer alamaz*” diyen Alparslan Türkeş’ten [*Millî Doktrin: Dokuz Işık.*, Genişletilmiş Birinci Baskı., Özdem Kardeşler Matbaası.,İst., 1978., s.75] veya Türk tarihinin yakın veya uzak başka bir kesitinden ve hürriyet, istiklâl ve milliyetçilik mücâdelelerinden, değil, ibret-i âlem olmak üzere, bambaşka bir yerden, daha henüz istiklâlini kazanalı altmışüç yıl olmuş bulunan Amerika’dan çok dikkate şâyân bir misâl vermenin daha mânidar olacağını düşünüyorum. 1839 yılında “İstikbâlin Büyük Milleti” başlıklı ve literatürde daha ziyâde “Amerika’nın Kaderi” (Destiny of America) adıyla tanınan ve günümüzde dahi fevkalâde mühim bir referans olarak kabûl gören bir makale kaleme alan İrlanda asıllı ama hâlisüddem bir Amerikalı ve Amerikan milliyetçisi olan John L. O’Sullivan, yazısının hemen girişinde şunları söylemektedir [“The Great Nation of Futurity”., *The United States Democratic Review*, Volume 6, Issue 23, pp. 426]:

“Amerikan halkı kökenini diğer birçok milletlerden türetmiştir ve Millî İstiklâl Beyannâmesi de bütünüyle insan eşitliği prensibi üzerine temellendirilmiştir; bu gerçekler bizim, diğer herhangi bir millete nazaran kopuk konumumuzu ızhâr etmektedir ki bu kopukluk, gerçekte, onların herhangi birisinin geçmiş tarihi, ve daha da az olarak ihtişamları ve cinâyetleriyle birlikte bütün antikite ile küçük bir bağlantıdan başka bir şeye sâhip olmamamız demektir. Bilakis, bizim millî doğumumuz, yeni bir tarihin başlangıcı, denenmemiş bir siyâsî sistemin teşekkül ve tekâmülü olup bu da bizi Tarih’ten ayırıp sâdece İstikbâl’e bağlar; ve şimdiye kadar, insanın tabîî haklarının ahlâkî/mânevî, siyâsî ve millî hayatta (istihsâl edilen) yekûn terakkîsine nazaran, kendimizden emîn bir şekilde şunu peşinen kabûl edebiliriz: **Ülkemizin kaderi İstikbâl’in büyük milleti olmaktır.**”

Dikkatleri bir kere daha çekmek isterim: Henüz altmış üç yaşında, kırk yamadan bir bohça misâli ve henüz teşekkül safhasının ilk kademesinde bir millet ve aynı yaşta, tarihi ve tarihî tecrübesi olmayan bir devlet; ama buna mukabil, O’nun, önüne koyduğu büyük hedef, adetâ binlerce yıldır pişerek bu hâle gelmiş! Nedir bu hedef? “İstikbâl’in büyük milleti olmak”. Lûtfen dikkat: “İstikbâl’in büyük milletlerinden biri” değil, “İstikbâl’in büyük milleti” olmak! Ve bu da bir kader! Tarihin Sonu’nun efendisi olmak şerefini Almanlara bahşeden Hegel’in ölümünden sekiz yıl sonra Hegel’e meydan okuyan bir Megalo İdea! Tam bir Amerikan Cihan Hâkimiyeti Mefkûresi!

